

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/139/2021
Identifikačné číslo spisu:	5316204755
Dátum vydania rozhodnutia:	23.05.2023
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:5316204755.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne I. P., rodenej J., narodenej XX. M. XXXX, R. F. P. XXX, zastúpenej advokátom JUDr. Antonom Kupšom, Čadca, Moyzesova 34, IČO: 35 675 071, proti žalovaným 1/ O. E. P., narodenému XX. E. XXXX, Q. F. R., M. XXX/XX, zastúpenému Advokátska kancelária JUDr. Milan Chovanec s.r.o., Žilina, Vojtecha Tvrdeho 17, IČO: 36 436 640, 2/ Š. E., narodenej XX. M. XXXX, Z., Ľ. Š. XXXX/X, Č. S., 3/ W. E., narodenému XX. E. XXXX, Z., A., J. XX/XX, Č. S., 4/ Q. Š., narodenej XX. Z. XXXX, U., W. XXX/XX, o určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva, vedenom na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 16C/197/2016, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 29. októbra 2020, sp. zn. 10Co/72/2020, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaní v 1/ až 4/ rade majú voči žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Čadca (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 29. novembra 2019, č. k. 16C/197/2016-236 v spojení s opravným uznesením z 7. júna 2021, č. k. 16C/197/2016-340 návrh zamietol, žalovanému v rade 1/ priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % a žalovaným v rade 2/ až 4/ nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni nepriznal. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že v prejednávanej spore sa žalobkyňa voči žalovaným v rade 1/ až 4/ domáhala určenia, že nehnuteľnosť, a to parcela CKN 1267 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 180 m², zapísané na LV č. XXXXX v k.ú. R. F. P., patrí do dedičstva po nebohej D. E., rod. T., zomrelej dňa XX. D. XXXX. V žalobnom návrhu žalobkyňa uviedla, že na základe osvedčenia o dedičstve 4D/4/2015, Dnot 10/2015 zo dňa 9. apríla 2015 sú spoločne so žalovanými v rade 2/ až 4/ dedičmi po nebohom D. E., zomrelom dňa XX. C. XXXX, pričom nebohý D. E. bol zákonným dedičom po svojej nebohej matke D. (D.) E. na základe osvedčenia o dedičstve 6D/45/2013, Dnot 169/2013 zo dňa 26. septembra 2013. Žalobkyňa tiež uviedla, že je výlučnou vlastníčkou rodinného domu súp. č. XXX stojaceho na dotknutej parcele CKN 1267, zapísaného na LV č. XXXXX v k.ú. R. F. P.. V roku 2015 zistila, že žalovaný v rade 1/ sa stal na základe kúpnej zmluvy V-1192/2015

vlastníkom dotknutej parcely CKN 1267. Vlastnícke právo žalovaného v rade 1/ k spornej nehnuteľnosti ani jeho právneho predchodcu neuznáva, pretože táto parcela bola od roku 1935 výlučným vlastníctvom jej právnej predchodkyne D. E., ktorá si na základe povolenia Okresného úradu v Čadci č. 12199/1935 zo dňa 30. septembra 1935 ku stavbe obytnej na parcele CKN 1267 postavila rodinný dom č. XXX. Nebohá D. E. nehnuteľnosť nadobudla na základe Handlovnej listiny zo dňa 19. septembra 1935 a od uvedenej doby až do svojej smrti ju užívala a vlastnila. Po smrti D. E. nehnuteľnosť užívala výhradne žalobkyňa. Po výstavbe domu č. XXX nik iný parcelu CKN 1267 nemal vo vlastníctve, teda je pochybné vlastnícke právo žalovaného v rade 1/, ktorý nehnuteľnosť nadobudol od nevlastníka. Nebohá D.F. E. si za svojho života neusporiadaný vlastnícky vzťah právne nevysporiadala, pričom nadobudla vlastnícke právo vydržaním. Žalobkyňa ďalej uviedla, že má naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam.

1.1. V odôvodnení svojho rozhodnutia okresný súd konštatoval, že pozemok parc. č. CKN 1267 kat. úz. R. F. P., ktorý je predmetom sporu, bol vytvorený z pozemkov parc. č. E-KN 8541/1 a 8541/6 pôvodne evidovaných v pkn vložke č. 132, pričom ich spoluvlastníkmi boli D. P. v podiele 5/6 a I. P. v podiele 1/6. Menovaným bola dotknutá nehnuteľnosť vykúpená Československým štátom, ktorý sa stal vlastníkom uvedenej nehnuteľnosti. Nadväzne, ku dňu smrti D. E., právnej predchodkyne žalobkyne, nebola dotknutá nehnuteľnosť spôsobilým predmetom vydržania v zmysle vtedy účinného § 135a ods. 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník. Okresný súd uviedol, že aj keby dotknutý pozemok bol spôsobilým predmetom vydržania, žalobkyňa nepreukázala okolnosti svedčiace o poctivosti právneho dôvodu jeho nadobudnutia právnu predchodkyňou žalobkyne D. E.. V „Handlovnej listine“ (zámennej zmluve), na ktorú žalobkyňa poukazovala, je uvedená iná pozemnoknižná nehnuteľnosť, a to parcela č. 8544 zapísaná vo vložke č. 1311. Taktiež vo výmere na povolenie obytnej stavby z roku 1935 sa uvádza iná (ďalšia) pozemnoknižná nehnuteľnosť, a to parcela č. 8545. V otázke preukazovania vlastníctva okresný súd nepovažoval za relevantný ani obsah evidenčného listu, z ktorého vyplýva len užívateľský (nie vlastnícky) vzťah. Okresný súd tiež uviedol, že z rozhodnutí bývalých ONV a KNV o vykúpení pozemkov pôvodným pozemnoknižným vlastníkom (P.S.) je zároveň zrejmé, že títo ešte v roku 1953 boli spoluvlastníkmi spornej nehnuteľnosti. V danej spojitosti žalobkyňa nepreukázala, že by predmet sporu nadobudla od týchto spoluvlastníkov, resp. následne od štátu. Okresný súd v širších súvislostiach posudzoval otázku poctivosti nadobudnutia, resp. dobromyseľnosti a zdôraznil, že D. E. od roku 1935 až do roku 1989 žalobkyňou tvrdený vlastnícky vzťah nevysporiadala, čo neučinil ani jej právny nástupca D. E.. Museli si byť pritom vedomí, že vysporiadaný majú len vzťah k rodinnému domu, ale nie k pozemku pod ním. V nadväznosti na časť argumentácie žalobkyne (popierajúcej vlastnícke právo žalovaného v rade 1/) okresný súd doplnil, že kladné rozhodnutie o žalobe je založené na preukázaní žalobkyňou, že jej právna predchodkyňa ku dňu smrti bola vlastníčkou spornej nehnuteľnosti, a nie na preukázaní, že žalovaný v rade 1/ vlastníctvo nenadobudol. Žalobkyňou navrhované doplnenie dokazovania okresný súd nevykonával jednak z dôvodu nerešpektovania koncentrácie konania a jednak z toho dôvodu, že by sa ním potvrdilo len postavenie rodinného domu a užívanie sporného pozemku predchodkyňou žalobkyne, čo však v konaní nie je sporné. O trovách konania rozhodol tak, že v spore plne úspešný žalovaný v rade 1/ má voči žalobkyňi nárok na ich náhradu v rozsahu 100 %. Žalovaným v rade 2/ až 4/ tento nárok nepriznal, keďže si náhradu trov neuplatnili a zo spisu na ich strane vznik trov ani nevyplýva.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) v záhlaví označeným rozsudkom rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému v rade 1/ priznal voči žalobkyňi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Vo vzťahu medzi žalobkyňou a žalovanými v rade 2/ až 4/ rozhodol, že strany nemajú právo na náhradu trov odvolacieho konania. Keďže odvolacie námietky vymedzené žalobkyňou, ktorými je odvolací súd viazaný, neboli dôvodné a odvolací súd nezistil ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré prihliada z úradnej povinnosti podľa § 380 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „C. s. p.“), v meritórnej časti napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a reagujúc na odvolacie dôvody odvolací súd uviedol, že okresný súd dôkazy navrhované žalobkyňou nevykonával prioritne nie preto, že by neboli žalobkyňou dodržané pravidlá koncentrácie konania, ale pre ich zjavnú nadbytočnosť. V súvislosti s namietaným nevykonaním obhliadky dotknutej nehnuteľnosti odvolací súd podotkol, že bezprostredná faktická

znalosť miesta samého v individuálnych okolnostiach súdnej veci nebola ani osobitnejšie potrebná, resp. významná. Odvolací súd zdôraznil, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno o dobromyseľnosti držby, nadobudnutia sporného pozemku jej právnou predchodkyňou, preto je úplne neefektívne a neúčelné rozoberať dôsledky rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 484/2015 a I. ÚS 151/2016, navyše keď konkrétne skutkové okolnosti dotknutých prípadov posudzovaných Ústavným súdom Slovenskej republiky boli navzájom absolútne odlišné a odlišné sú aj od podstaty (skutkovej i právnej) súdnej veci.

3. Proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej len „dovolateľka“) dovolanie, ktoré odôvodnila dovolacími dôvodmi uvedenými v ustanoveniach § 420 písm. f) C. s. p. a § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p. V nadväznosti na ustanovenie § 420 ods. 1 písm. f) C. s. p. je dovolateľka presvedčená, že prvostupňový a druhostupňový súd jej svojím nesprávnym procesným postupom znemožnil uplatňovať procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Porušenie práva na spravodlivý proces odôvodňuje nesprávnou aplikáciou ustanovení o koncentrácii konania, ktoré nemajú opodstatnenie, pretože žaloba bola podaná ešte za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku. S poukazom na ustanovenie § 470 ods. 2 C. s. p., ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany. Súd tým, že nepoužil ustanovenie § 470 C. s. p. svojim nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočnenie procesných práv dovolateľky v nadväznosti na to, že podľa tohto ustanovenia dovolateľka mala právo vykonať navrhnuté dôkazy a tieto dôkazy boli navrhnuté už na prvom pojednávaní dňa 22. februára 2017. Dovolateľka poukazuje aj na to, že na pojednávaní boli navrhnuté dôkazy, teda obhliadka na mieste samom a výsluch svedkov a v danom prípade je sporné a pochybné vyslovenie predbežného právneho záveru s poukazom na ustanovenie § 470 C. s. p. a teda je aj nesprávny procesný postup podľa § 181 C. s. p. V súvislosti s dovolacím dôvodom uvedeným v ustanovení § 420 písm. f) C. s. p. dovolateľka tiež namieta nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu vo vzťahu k ňou navrhovaným dôkazom, ktoré pre nadbytočnosť neboli súdom vykonané. Podľa dovolateľky, uvedenými dôkazmi je schopná preukázať dobromyseľnosť jej právnej predchodkyne v súvislosti s nadobudnutím dotknutej nehnuteľnosti do jej vlastníctva. S poukazom na ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p. má dovolateľka za to, že odvolací súd sa odklonil od rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, pretože prvostupňový a druhostupňový súd sa odklonil od právneho názoru Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II. ÚS 484/2015 zo dňa 14. novembra 2018, v ktorom je riešená otázka nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním. Na základe uvedených skutočností dovolateľka navrhuje, aby dovolací súd rozsudok Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 10Co/72/2020 zo dňa 29. októbra 2020, v zmysle § 449 ods. 1 C. s. p. zrušil. Záverom dovolateľka navrhuje, aby dovolací súd podľa § 444 ods. 1 C. s. p. odložil vykonateľnosť rozsudku Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 10Co/72/2020 zo dňa 29. októbra 2020, v časti výroku o trovách konania.

4. Žalovaný v rade 1/ vo svojom vyjadrení k dovolaniu dovolateľky uviedol, že súd prvej inštancie a odvolací súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s § 191 a nasl. C. s. p. a dospel k správnym skutkovým zisteniam a právnym záverom. Rozhodnutie súdu zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Vzhľadom na uvedené, dovolanie nemožno považovať za dôvodné a preto žalovaný v rade 1/ navrhuje, aby dovolací súd dovolanie zamietol a žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanému v rade 1/ trovy dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C. s. p.) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá C. s. p.) dovolací súd uvádza nasledovné:

6. Dovolací súd je viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 C. s. p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (viď § 428 C. s. p.). Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí

tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.).

7. V danom prípade žalobkyňa uplatnila dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f) C. s. p. podľa ktorého je dovolanie prípustné (proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí), ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva k takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (viď napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

9. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu do 30. júna 2016 považovala za vady zmätočnosti najzávažnejšie procesné nesprávosti, ktoré bez ďalšieho viedli k zrušeniu napadnutého rozhodnutia (1Cdo/345/2014, 2Cdo/43/2012, 3Cdo/98/2005, 4Cdo/344/2014, 5Cdo/101/2015, 6Cdo/292/2013, 7Cdo/500/2014, 8ECdo/259/2014). Aj za účinnosti novej právnej úpravy je aktuálny právny názor, podľa ktorého prípustnosť dovolania nezakladá tvrdenie dovolateľa o existencii vady zmätočnosti, ale len zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/127/2012, 2Cdo/609/2015, 3Cdo/29/2016, 4Cdo/133/2015, 5Cdo/467/2014, 6Cdo/5/2014, 7Cdo/7/2016, 8Cdo/450/2015).

10. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1Cdo/6/2014, 3Cdo/38/2015, 5Cdo/201/2011, 6Cdo/90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

11. V nadväznosti na ustanovenie § 420 ods. 1 písm. f) C. s. p. dovolateľka uviedla, že prvostupňový a druhostupňový súd jej svojím nesprávnym procesným postupom znemožnili uplatňovať procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces nesprávnou aplikáciou ustanovení o koncentrácii konania, pretože žaloba bola podaná ešte za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, s poukazom na ustanovenie § 470 ods. 2 C. s. p. Dovolaťka poukázala na to, že na pojednávaní navrhla dôkazy (obhliadka na mieste samom a výsluch svedkov) a v danom prípade aj nesprávny procesný postup podľa § 181 C. s. p. Dovolaťka tiež namietala nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu vo vzťahu k ňou navrhovaným dôkazom, ktoré pre nadbytočnosť neboli súdom vykonané.

12. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) ale zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality odôvodnenia) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila (len) tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (viď § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Vada tejto povahy nebola považovaná za dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania. S týmto názorom sa stotožnil aj ústavný súd (I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016).

13. Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2

písm. b) O. s. p.“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta, ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku.“ Podľa právneho názoru veľkého senátu sa zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, nedotkli podstaty a zmyslu tohto stanoviska; vzhľadom na to treba predmetné stanovisko považovať za aktuálne a pre súdnu prax použiteľné aj po uvedenom dni.

14. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

15. Dovolací súd na tomto mieste podotýka, že prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) C. s. p. nezakladá skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočíva na nesprávnych právnych záveroch, nakoľko nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) C. s. p. (porov. R 24/2017). Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/170/2014). Skutočnosť, že dovolateľ má odlišný právny názor než konajúce súdy, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ním tvrdenú vadu v zmysle § 420 písm. f) C. s. p. Ani pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

16. Z rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie je v úplnosti zrejmé, prečo, z akých dôvodov nebolo žalobe žalobkyne vyhovieť. Hoci odvolací súd v predmetnej veci sa stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie, ktorý konštatoval, že podstatou súdnej veci je preukázanie, že právna predchodkyňa žalobkyne D. E. ku dňu svojej smrti bola vlastníčkou spornej nehnuteľnosti (a nie, že žalovaný 1/ nie je vlastníkom), t. j. okrem iného preukázanie titulu a spôsobu nadobudnutia vlastníctva menovanou. Keďže žalobkyňa tvrdila, že jej právna predchodkyňa mala vlastníctvo nadobudnúť vydržaním podľa stredného Občianskeho zákonníka, nevyhnutnosťou bolo preukázanie dobromyseľnosti D. E. nielen pri vstupe do (oprávnenej) držby, ale aj počas celého trvania relevantnej/zákonnej doby. Pokiaľ žalobkyňa v otázke vstupu jej právnej predchodkyne do držby odkazovala v priebehu prvoinštančného konania i v rámci odvolania prioritne na „Handlovnú listinu“ z 19. septembra 1935, tak nespochybňovala zistenia okresného súdu, že bezprostredne v texte danej písomnosti sa uvádza pozemnoknižná parcela č. 8544; t. j. pozemnoknižná parcela, z ktorej sporná (katastrálna) nehnuteľnosť vytvorená nebola, tá bola vytvorená z parcely 8541/1. Z výpisu z pkn vl. č. 1311, v ktorej je zapísaná práve pkn parc. č. 8544 výslovne spomínaná v „Handlovej listine“, vyplýva, že osoby zainteresované na dotknutej zámennej zmluve boli spoluvlastníkmi vedenými v tejto pozemnoknižnej vložke (1311), ale už nie vo vložke č. 132. Avšak práve vo vložke č. 132 bola vedená pkn. parc. č. 8541/1, z ktorej (postupne) bol sporný pozemok vytvorený; jej spoluvlastníkmi boli D. P.O. (v 5/6) a I. P. (v 1/6). Dovolací súd zhodne s odvolacím súdom nezistil žiadnu relevantnú vecnú námietku dovolateľky voči záverom identifikácie parciel v posudku znalkyne O.. T., preto aj dovolací súd považuje závery plynúce z tohto posudku za vecne správne. Nakoniec aj z potvrdenia Obce Výsoká nad Kysucou z 15. novembra 2016 vyplývalo, že daň z nehnuteľnosti bola vyrubená len zo stavby - rodinného domu č. súpisné 182, ale nie k predmetu sporu. Teda neobstoja tvrdenia dovolateľky o nadobudnutí predmetnej nehnuteľnosti na základe Handlovej listiny z roku 1935 a vydržania v dobrej

viere právnou predchodkyňou žalobkyne.

17. Pokiaľ ide o nevykonanie navrhnutých dôkazov zo strany žalobkyne dovolací súd k veci všeobecne konštatuje, že posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané je podľa § 185 ods. 1 C. s. p. vecou súdu a nie sporových strán. Ak by aj súd v priebehu konania nevykonával všetky navrhované dôkazy, alebo by vykonal iné dôkazy ako navrhli strany, následkom uvedeného môže byť len neúplnosť skutkových zistení (vedúce k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesná vada v zmysle § 420 písm. f) C. s. p. Rovnako, pokiaľ by aj súd niektorý z vykonaných dôkazov vyhodnotil nesprávne, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne; táto samotná skutočnosť však prípustnosť dovolania nezakladá a nie je samostatným dôvodom ani vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné.

18. Dovolací súd opätovne zdôrazňuje, že dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) C. s. p. nie je nesúhlas s právnym posúdením veci (R 54/2012, R 24/2017). Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na konštatovanie Ústavného súdu SR, podľa ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania zmätočnosti znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (IV. ÚS 196/2014, IV.ÚS 279/2018).

19. Dovolací súd konštatuje, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu obsahuje náležité vysvetlenie dôvodov, na ktorých dovolací súd založil svoje rozhodnutie. Za vadu konania v zmysle konania § 420 písm. f) C. s. p., v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Podľa názoru dovolacieho súdu, odvolací súd sa dostatočným spôsobom vysporiadal s odvolacími námietkami uvedenými v podanom odvolaní a odôvodnenie jeho rozhodnutia malo náležitosti v zmysle § 393 C. s. p. Odvolací súd podal odpoveď na všetky podstatné otázky týkajúce sa skutkového a právneho posúdenia veci, pričom jasne a zrozumiteľne vysvetlil ako posúdil žalobkyňou uplatnený nárok. Vo vzťahu k § 420 písm. f) C. s. p. nie je možné len všeobecne namietat', že konajúci súd vyhodnotil niektoré listinné dôkazy v príkrom rozpore s ich slovným znením.

20. Dovolací súd poznamenáva, že nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Inými slovami, na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú teda povolané súdy prvej inštancie a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 C. s. p. viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porovnaj I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.), a či závery prijaté konajúcimi súdmi nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) C. s. p. Avšak dovolací súd tieto vady v prejednávanej veci nezistil.

21. Dovolateľka s poukazom na ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p. uviedla a namietala ako dovolací dôvod aj to, že odvolací súd sa odklonil od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, pretože prvostupňový a druhostupňový súd sa odklonil od právneho názoru Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II.ÚS 484/2015 zo dňa 14. novembra 2018, v ktorom je riešená otázka nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním.

22. S týmto ničím nepodloženým tvrdením dovolateľky sa nemohol dovolací súd stotožniť, nakoľko v danom prípade k žiadnemu odklonu od doterajšej rozhodovacej praxe nižšími súdmi nedošlo, keďže v konaní bolo jednoznačne preukázané, že tvrdenia dovolateľky o tom, že žalobkyňa odkazovala v priebehu prvoinštančného konania i v rámci odvolania prioritne na „Handlovnú listinu“ z 19. septembra 1935, pričom nespochybňovala, že v texte danej písomnosti sa uvádza pozemnoknižná parcela č. 8544; t. j. pozemnoknižná parcela, z ktorej sporná (katastrálna) nehnuteľnosť vytvorená nebola, tá bola vytvorená z parcely 8541/1. Z výpisu z pkn vl. č. 1311, v ktorej je zapísaná práve pkn parc. č. 8544 výslovne spomínaná v „Handlovnej listine“, vyplýva, že osoby zainteresované na dotknutej zámennej zmluve boli spoluvlastníkmi vedenými v tejto pozemnoknižnej vložke (1311), ale už nie vo vložke č. 132. Avšak práve vo vložke č. 132 bola vedená pkn parc. č. 8541/1, z ktorej (postupne) bol sporný pozemok vytvorený; jej spoluvlastníkmi boli D. P.O. (v 5/6) a I. P. (v 1/6).

23. Podľa § 447 C. s. p. dovolací súd odmietne dovolanie, ak a/ bolo podané oneskorene, b/ bolo podané neoprávnenou osobou, c/ smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, d/ nemá náležitosti podľa § 428, e/ neboli splnené podmienky podľa § 429 alebo f/ nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435.

24. Z vyššie uvedených dôvodov najvyšší súd dovolanie žalobkyne odmietol podľa § 447 písm. c), resp. f) C. s. p.

25. Nakoľko dovolací súd preskúmaním súdneho spisu s prihliadnutím na okolnosti konkrétneho prípadu, nezistil dôvod, pre ktorý by malo byť návrhu na odklad vykonateľnosti vyhovie, tak o ňom nevydal samostatné rozhodnutie.

26. Najvyšší súd rozhodnutie o trovách dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.).

27. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.